

Αι Δημήτρη, θα με προσέχεις όταν θα μεγαλώνω;

/ [Πεμπουσία](#)

image not found or type unknown

“ὁ φιλοικτίρμων οὗτος καὶ σωσίπατρις Δημήτριος, διὰ τῶν πυλῶν καὶ τῶν τειχέων διοδεύων (...) τῆς πόλεως τὴν σωτηρίαν ἀπεργαζόμενος”

του διάβαζε η μητέρα τα βράδια τη συλλογή των θαυμάτων του πολιούχου, κι εκείνος ένιωθε ότι θα τον δει να καβαλά το άλογο και να τριγυρνά στην πόλη γαλαζώνοντας τον ουρανό της. Αγρυπνούσε, λοιπόν, κάθε βράδυ δίπλα στο θολό τζάμι του παραθύρου περιμένοντας κάποια λάμψη να ξεπροβάλει από τα τείχη. Κι όσο αγρυπνούσε μικρά πολύχρωμα μυστικά πετάριζαν στην ανεμελιά των βλεφάρων του. *Θα με προσέχεις όταν θα μεγαλώνω;* -τον ρωτούσε επίμονα, ώσπου το βλέμμα καληνύχτα μεταμορφωμένη θύμιζε. Πάντοτε το πρωί ο κόσμος μοσχοβολούσε.

(εμείς, από παιδιά, έναν Μυροβλύτη είχαμε καρφιτωμένο στο άσπρο μας φανελάκι, να ευωδιάζουν τα χρόνια που πάνω μας νυχτώνουν)

